

Storstrøm fængsel. 17/12-2018.

Kære Retsudvalg, kære Thorkild Fogde og kære Rasmus Andersen.

For et år siden havde jeg et lille håb og en tro på at jeg på nuværende tidspunkt kunne nøjes med at sende en kort julehilsen til alle mine kollegaer på Storstrøm fængsel. En god jul og godt nytår.

Men sådan kom det desværre ikke til at gå. Hilsenen om at de og I får en god jul og et godt nytår gælder stadig men at kunne nøjes med det holder ikke. Langt fra. Der er meget det er blevet nødvendigt at sige hernede fra gulvet.

Det har været et, for alle, monster-år i Kriminalforsorgen og for Storstrøm fængsel i særdeleshed. Lyset jeg troede jeg så, ligner mig mere en lastbil der kommer farende imod os. Effektiviseringsforslag udvirker ikke meget andet end større pres på personalet. Er der endelig et lille rum bruges det med det samme til at lægge nye opgaver ind eller nogle af dem vi ikke nåede i går. Jeres medarbejdere og mine kollegaer slides i stykker.

Arbejdsmiljøet har aldrig været værre, kollegaer skal rende fra den ene halvfærdige opgave til den næste, indflydelsen på egen dag er fuldstændig væk, relations-arbejdet er ikke eksisterende, sagsbehandling er overladt til efterladte elever der ikke får den oplæring de burde have og har krav på, mens erfarne kollegaer kastes frem og tilbage mellem bygninger for at dække poster elever ikke kan og må dække.

De få resterende erfarne på enkeltstående poster på egen afdeling har kun tid til absolutte her-og-nu skal-opgaver mellem renderi til besøg og port, lager og sygeafdeling hvis ellers ikke de er ude at køre akut transport eller bruger de få minutter ind imellem til at prøve at oplære elever og ind-stationerede der er ukendte med Storstrøm og arbejdsgangene.

Arbejdsdriften kører på pumperne med alt for få værk mestre til alt for mange værksteder og indsatte. Sikkerheden for værk mestre er ikke betryggende. Nedposter og ekstratjenester har været eksploderet i hovedet på os og ligger stadig helt urimeligt højt efter en arbejdsmæssig endeløs sommer.

Bygninger er blevet åbnet uden ordentlig bemanning, statusændringer og om-konverteringer af samme i et væk med begrundelser i at så kunne færre passe flere. Men vi er ikke bare færre. Vi er ikke nok. Vi mangler 65-75 mand på Storstrøm.

65-75 mand det er umuligt at rekruttere. Lønnen der burde opveje transport og skævhed i stedtillæg gør det stort set umuligt at rekruttere personale til Storstrøm. Tvangsforflyttede kollegaer der mister omkring 15-20 tusinde pr. år gives ikke en reel lønforhandling.

Et VIT-cirkus der ikke har fungeret. Ikke gennemtestet ordentligt før ibrugtagning. Et tjenestetidskontor der er fuldstændig lagt ned i samme VIT.

Bygninger der hvisler og huler konstant døgnet rundt. Koldt om vinteren og som smelteovn om sommeren. Vi har bedt om en løsning længe. Det er personalets arbejdsvilkår men ser ikke ud til at have stor nok betydning til at man vil ofre de nødvendige penge fra området.

Det sociale kit der binder en arbejdsplads sammen er eroderet helt ned. 29 minutters faglig udveksling og samtale med sund ordentlig mad i fred og ro sammen med kollegaer er ikke eksisterende. Det er en simpel umulighed af renderi for afhentning og aflevering og arbejdsopgaver der skal klares og ikke kan udsættes. Der er hverken kantine eller bare en kogeplade. En micro-ovn til 10 minutters opvarmning af dyrt indkøbte forkogte ris.

Presset på personalet er mere end højt. Flere gange dagligt sms og mail om hvor mange der mangles. Vagter der simpelthen ikke kan dækkes uden at spise hundens egen hale. Den sidste opgørelse jeg foretog sagde 431 manglende vagter over 2½ måned efter at kollegaer allerede havde budt ind og taget hvad de mente de kunne magte når også hustruer, mænd, børn og familie skal passes.

Der tages massevis af urealistisk mange ekstratjenester men det udfordrer en sørgelig skæbne som udbrændt, nedslidt og syg. Sygefraværet er tårnhøjt, miljøet er i bund og den sociale kapital opbrugt. Der skal og må gøres noget seriøst ved rekruttering til Storstrøm, få rykket på job-tilfredsheden og udarbejdes konkrete løsninger for arbejdsmiljøet.

For 8 måneder siden, da man valgte at åbne tredje bygning ud af 5 bygninger, skrev jeg til både koncernledelse og område. Min daværende bekymring er kun vokset siden.

Når jeg lytter til mine kolleger hører jeg at tilliden og troen på arbejdsgivers vilje til at skabe en tryk og sikker arbejdsplads ikke eksisterer mere. De indsatte kan vi som hovedregel håndtere. Skal vi gå stolte på arbejde skal der være noget vi kan have stoltheden i. Faglig stolthed, rimelige arbejdsforhold og sikkerhed for alle. Mulighed for at udføre sit job ordentligt og en tillid og tro på at arbejdsgiver kan og vil understøtte en sikker og tryk arbejdsplads. Det skaber den nødvendige fremdrift, motivation og den gode historie vi er helt enige om er nødvendig at kunne fortælle.

Jeg siger tak for anerkendelsen for det store læs vi trækker. Det er helt sikkert at vi kan mærke alle de ekstra udfordringer og at det gør ondt. Jeg hørte også at der ikke findes en gratis frokost. Ofte ville jeg og vi blive glade bare for at få tiden til at holde frokost på lange hektiske vagter.

Tak og anerkendelse sætter vi naturligvis pris på men den mætter desværre ikke i længden. Den gode købmand ved at en kunde kun kommer igen og anbefaler overfor naboen hvis handelen opfylder begges ønsker.

Storstrøm, medarbejdere fra bund til top arbejder ualmindeligt hårdt i statens tjeneste, vi har den laveste pensionsalder og et af Danmarks farligste job til en dårlig løn og arbejdsforhold de færreste vil deltage under. Frivillig som ufrivillig afgang fra Kriminalforsorgen er eksploderet. Tilgangen er ikke stor nok. Det virker ikke alene at stramme på alle skrueerne.

Så, hvis Storstrøm var tænkt som Kriminalforsorgens nye slagskib. Et Ark Royal, så er jeg alvorligt bange for at det er lige nu er et Vasa der ligger i skærgården med 30% slagside mens vandet fosser ind ad kanonportene. Det nytter ikke at sætte flere sejle, lige nu skal der rebes og skibet lænses. Storstrøm har brug for en pause, restitution og kommen til kræfter. Det kan vi ikke gøre alene.

Jeg savner lydhørhed fra område og direktorat for der må og skal skabes tid, overskud og plads til at udføre hele vores opgave på betryggende og forsvarlig vis. Konkrete tiltag nu der vil løfte moral og arbejdsmiljø, arbejdsglæde, stolthed og sikkerhed samt vise jeres anerkendelse står vi altid parate med. Jeg og vi både viser frem og fortæller gerne.

Alting, selv juleønsker, må få en ende så lad mig slutte med ønsket om en glædelig og fredelig jul hvor I end skal være samt et godt nytår.

Mads Holgersen

Tillidsrepræsentant / Storstrøm fængsel

